

SURT CADA TRES SETMANES

SUBSCRIPCIÓ	
Població	5'00 ptes. l'any
Fora	6'00 " "

Dels articles en són responsables llurs autors. - No es retornen els originals. - Anuncis, esqueles i remesos a preus convencionals - - - -

C A R A C T E R

III

ANALITZAVEM en els nostres dos treballs anteriors, el que s'enten per caràcter i com s'aconsegueix tenir caràcter. Ens manca avui, per acabar el nostre tema, assenyalar els fruits del caràcter.

Fruits madurosos del caràcter són: el valor, l'abnegació, la decisió, la fidelitat, la disciplina i l'austeritat.

L'home sent el valor quan aporta totes les seves forces en els assumptes i conflictes que li demanen solució durant la vida. El que deixa, per semblar-li impossible, d'escometre qualsevol aspecte del viure individual o públic, sense haver intentat res que el porti a una solució, no té valor, no té caràcter. Sota aquest mateix mot de valor, mesuram l'estima o apreciació, a que és tingut l'individu pels seus conciutadans.

L'egoïsta, no pot ésser mai home de caràcter, i l'abnegació és tot el contrari de l'egoïsmes. Aquesta qualitat la dóna el caràcter fins a sacrificar-se un mateix, sempre que la idealitat ho exigeix. El vulgar panxa-content, és un ésser mancat d'abnegació i esdevé inútil per a la societat.

L'home impulsiu no és l'home decidit. L'home de caràcter medita, reflexiona, estudia el que té de resoldre, i una volta ha pres el seu determini, la voluntat es mou amb decisió, sense vacil·lacions, sense defallir, ben dreturament cap al fi preconcebut.

Del respecte de l'home a la seva paraula, a les persones i als ideals que estima, en treurà la fidelitat que comença amb el respecte a si mateix. Començar hom a prescindir de la seva persona, en bé o en mal, mai, però, despreciant-la. L'alabança pròpia o és orgull, o és vanitat. La humilitat no consisteix en el menyspreu de la pròpia persona, cosa sempre injusta, sinó en el silenci sobre un mateix, fruit precisament d'una gran força de caràcter.

La disciplina és un fruit que dóna el caràcter als que saben primerament disciplinar-se ells mateixos i fer-se a mos de les seves pròpies potències.

La concentració de tota la vida, de totes les activitats a un fi premeditat, dóna el fruit de l'austeritat, que equival a la sèrietat de la vida. Així l'home de caràcter, pot influir en el sen medi social.

Preguntem: Es, doncs, home de caràcter, aquell que triomfa, aquell que s'imposa, que reixeix en totes les seves activitats? Ens assenyalaran, únicament, aquestes manifestacions externes a l'home de caràcter? Entenem que no. Entenem que pot ésser home de caràcter, fins el més humil, el darrer dels ciutadans, perquè el tenir caràcter no és dominar als altres, ans al contrari, el que té caràcter comença per dominar-se a si mateix.

JOSEP M.ª ROIG.

El camí fet

FA dos anys que tenim República i són molts que diuen que havem fet poc camí; potser no tenen raó: de totes maneres si no havem avançat tant com nosaltres hauríem volgut, no som pas nosaltres els culpables, sinó que són ells, els mateixos que precisament queixen.

La vertadera queixa no és perquè no fem camí, sinó perquè caminem cap allà on ells no voldrien.

Si, senyors, si; avancem i segura-

ment que anirem a parar allà on nosaltres volem i vosaltres temeu.

Es molt lògic que nosaltres fem coses que a vosaltres no us agraden, natural; per alguna raó som contraris; si haguéssim de fer-les al vostre gust no hauria calgut tot el canvi que tants anys feia que hi anàvem al darrera i que alguns en van patir molt i altres fins hi van deixar la vida, però que per ésser de justícia vam assolir-ho.

Es per això que ho trobeu malament, és perquè havem obtingut un règim de justícia en el que no hi ha diferències ni privilegis.

Feia tants anys que tots els que ara es queixen dient que fem poca cosa tenien ells la llibertat de no fer res, i si quelcom feien era ben bé el que els hi donava la gana, que ara tot ho troben esguerrat, clar que sí; com que quan tenim quelcom per fer no us prenem la mida a vosaltres ni tampoc consultem el vostre gust!

Penseu que com menys us agradi a vosaltres, més serà del nostre gust i per una raó tan senzilla que no necessita explicacions.

Es que són molts que viuen en un estat d'inconsciència que ni es donen compte del canvi sofert i segueixen pensant que tot el que ha passat ha estat una broma, i que un petit aïret els tornarà tot allò que ells voldrien que tornés i que és impossible que torni, perquè de tan podrit] va caure per sempre.

Avui els pobles tots, tenen el govern que ells es van donar, un govern liberal que permet que el que no estigui content es queixi per medi de la premsa i de la tribuna, no és com aquell que vosaltres enyoreu, que tenia la mordassa posada a tothom que no pensava i no parlava com ell volia.

Les principals faltes de ciutadania passaven per ignorades si els que les cometien eren amics del dictador, o bé si algun de la classe privilegiada els donava una senzilla tarja.

Tots recordem els abusos i les injustícies que havem hagut de suportar per més que hàgim pogut demostrar la més franca innocència.

Es per això que es queixen del règim i protesten continuament inventant tots els penjaments, falsificant la veritat i desconeixent els més elementals principis del sentit comú.

Protesteu també d'aquella llibertat que a tot el món haurien de tenir i tenen totes les persones que viuen en pobles cultes on no es tracta de colo-

nitzar la consciència de ningú volguent imposar creències sense tenir en compte la llibertat dels individus.

No volem veure com la República va fent llum a tothom a fi de que ens respectem els uns als altres, respectant el pensar de cada u per oposat que sigui mentre no perjudiqui al pròxim.

Quan sentim dir que la República no ha fet res, no fem més que girar la vista i a tot arreu veiem amics nostres que van pagar multes, altres que van sofrir exilis i altres que van ésser desatesos per més justes que fossin les seves aspiracions.

Nosaltres veiem el camí fet, però

LA NOSTRA COMMEMORACIÓ A LA RENAIXENÇA CATALANA

A FRANCESC ROIG I FERRAN

HEM llegit, amic dilecte, allò que vós heu escrit tan bellament a BRUM, aportant tota una munió de dades per a captar els convilatans de la transcendència que representa a Catalunya la celebració del centenari primer de la nostra Renaixença.

D'acord; completament d'acord. Vós heu dit la realitat de Catalunya, la realitat justa, esperançadora.

Nosaltres us voldríem parlar, amic Roig, i voldríem aixecar el nostre crit ben amunt per a què despertessin les consciències adormides de tots els selvatans, de la *més nostra* Renaixença, de la renaixença selvatana.

Pensem, creiem, que l'esdevenir del poble català, no precisament depèn ja de la consciència de quatre intel·lectuals de la ciutat, sinó del total desvetllament espiritual de *tots* els catalans de ciutat i del camp.

Ho heu dit: amb motiu del nostre centenari «no hi ha d'haver cap entitat cultural de la nostra terra que deixi de festejar-lo» i dieu que tot el que tenim de llibertat i tot el que entrelluquem de total alliberament en un esdevenir «ho devem a aquests poetes que dignificaren la bella parla...»

La Selva ¿com commemorarà el centenari? Què faran les *nostres entitats culturals selvatanes*?

No ho sabem. Gosarem presentir-ho. Voldríem equivocar-nos. Però ho direm: *Potser no res.*

I vós teniu raó, amic Francesc Roig. A la Selva escriurem una nata discordant per a una passivitat descorat-

no descuidem el que queda per fer encara, pensant que quan celebrarem el tercer aniversari de la República seran més les lleis que el règim haurà establert i, per tant, seran moltes les persones beneficiades, encara que també seran alguns que cridaran més fort en contra d'ell perquè els hi haurà arribat el torn de sentir-se perjudicats en els seus costums, encara que fossin injustos.

En la República i en l'Autonomia tenim l'esperança posada per veure satisfets els nostres anhels de progrés, cultura i justícia social.

J. MAR.

jadora. Ho sentim des de l'intim de l'ànima, però ho hem de confessar. Vós teniu raó, però a la Selva us farem el buid. I Déu vulgui que *la raó* no ens l'hagueu de tornar a nosaltres ans d'un any.

I les antitats culturals ¿què? I els elements que breguen, han bregat i volen bregar per la cultura?

Sabem, de bona tinta, que temps endarrera, entre algú de la Selva va dir-se el què representaria per a la Selva la celebració d'un *Certamen Literari*, uns modestos *Jocs Florals*. Però la iniciativa ha restat colgada, no sabem perquè; potser per manca d'ambient, potser per manca de comprensió. Però no per manca d'elements. A la Selva, potser més que enlloc de Catalunya, hi han elements: els nombrosos selvatans que han estat *condecorats* amb la sanció d'un Jurat ho palesen.

No sabem si a la Selva es faran els Jocs Florals. Tant de bo. Seria la millor commemoració de la centúria del nostre *redreç*. I seria també l'inici del desvetllar la consciència popular selvatana, avui massa adormida. El que heu dit «ho devem als poetes...»

Jocs florals? O no Jocs Florals. Però una manifestació o altra, netament commemorativa, sí. Altrament, la Selva caurà en un greu mancament davant Catalunya. La Selva, una pàtria fecunda de literats reconeguts; la Selva, una fillola borda de la pàtria?

No ho podem voler; no ho podem permetre.

ANDREU SELVAT I COGUL.

Ràpida

*La sardana
és la dansa més bella...*

AQUESTA setmana s'ha celebrat amb força èxit el VII Aplec Excursionista de les Comarques Tarragonines. Ens fa, gairebé podríem dir-ne un xic de recança, el constatar-ho, perquè ens recorda que el «Foment de la Sardana», prenia part activament en l'organització dels aplecs sardanistes de les comarques tarragonines que fins avui han tingut lloc, que l'any passat ja no va celebrar-se i aquest any tampoc sentim dir-ne res.

Tot i que estem convençuts que ja ha passat el temps el que ballar sardanes i portar llacets de les quatre barres volia dir que hom ja era catalanista, no per això hem de deixar decaure la nostra dansa nacional, puix hom ha pogut veure d'una manera evident que van ésser les sardanes el que va fer despertar els sentiments patriòtics a una bona part de vilatans i que de no haver estat que en aquell temps vergonyós, quasi bé tot el poble era a la grapa dels cacics, haurien contribuït a la total catalanització de la nostra Vila.

Creiem sincerament que és un deure de tots els que estimen les coses nostrades, i especialment dels sardanistes del Camp, de no deixar passar un altre any sense celebrar el que seria el «IV Aplec Sardanista de les Comarques Tarragonines».

Si la situació econòmica de les entitats sardanistes no permet que hi hagi totes les cobles del Camp, com altres anys, no per això s'ha de deixar de fer l'Aplec, ja que dues cobles són suficients per a fer-nos fruir d'una bona festa major de la sardana. Si, com creiem, les entitats sardanistes de les nostres comarques no han fet cap pas per organitzar el seu Aplec, caldria que el nostre «Foment de la Sardana», donant una prova del seu entusiasme tantes vegades palestat, fes, sense perdre temps, una crida a les entitats del Camp dient-los-hi que convé, si cal, fer un esforç, perquè els sardanistes no passin un segon any sense poder gaudir d'una diada de la dansa

més bella, tenint per escenari els bells paisatges dels nostres camps i muntanyes, entre la germanor dels sardanistes del Camp i la gentil companyia de les simpàtiques sardanistes, que tan agradables feien els nostres enyorats Aplecs.

FITOR.

Ens diuen...

...Que hi ha a la Selva qui ha dit que la República la varen fer pujar els pistolers i els pistolers són els qui la sostenen.

A la primera part potser té un xic de raó, perquè els abusos dels pistolers de la monarquia acabaren de fer a aquesta més odiosa i per tant, indirectament, ajudaren a pujar la República.

Amb la segona part no hi pot estar conforme ningú que no tingui una bona ulls, car és molt clar que tots els pistolers actuals treballen per a enderrocar-la.

...Que hi ha qui troba malament que es plantin arbres pels ravals de la vila.

A aquest, segurament li dol l'herba que s'hi veia tots els estius. Sempre en quedaran dels que per ells, el primer del món és la pastura. I millor, perquè mentre d'aquests en quedin, es podrà anar a cavall i estalviar algun parell de sabates i a vegades els tres ralets de l'auto.

...Que un senyor vilatà no es cansa de demanar a les seves amistats que tenen BRUM perquè li deixin llegir.

Al retornar un dels números, la noia de la casa va dir-li amb tota la candidesa:

—Es estrany, Sr. X, que amb el que li agrada BRUM, no s'hi subscrigui.

—Veurà... perquè amb una vegada de llegir-lo en tinc prou, sap?—contestà un xic enrogit.

A l'explicar-ho la noia al seu pare, aquest li digué:

—Podies replicar-li que nosaltres, pagant-lo una sola vegada a l'any, el col·leccionem.

...Que el dia primer de Maig, uns excursionistes que baixaven de la muntanya, al començar a davallar pel carrer Major, ensopegà un d'ells en aquell rocam que hi ha al sortir del carrer de l'Abadia.

—Nois—digué tot posant-se la mà al genoll adolorit—potser que passés-

sim per un altre carrer, perquè això està molt pitjor que la riera.

Si aquest és el carrer Major ¡pots anar canviant!

El grup excursionista celebrà la frase amb una riallada general.

Sort que a l'arribar a la plaça de la República pogueren veure que la vila no era el que s'havien imaginat.

Això ens dóna lloc a remarcar la gran necessitat que hi ha d'arranjar la part alta del nostre carrer principal.

Nòtules històriques

Capella dels Angels

QUAN es va construir la Font de mitja vila a l'any 1519, al costat hi havia una entrada que servia per botiga de pes de la vila i després d'alguns anys la convertiren en una capella dedicada a Nostra Dona dels Angels, com ho demostren varis documents. Així en el *Racional dels censos i censals de la vila*, s'hi llegeix el següent: *Itm. fa la universitat al benefici de St. Andreu sobre la botiga de pes*. Després d'aquestes paraules amb diferent tinta i caràcter d'impremta, diu: *es ara la capella de la verge dels Angels*.

Per haver-se donat compte de que eixia aigua per la paret de la capella, en el Consell de l'1 de Maig de 1544 es proposà fer en la Font de mitja vila les obres necessàries per a adobar-ho.

A l'any 1626 el Visitador general, donà un decret, manant es restaurés la capella dels Angels, puix estava profanada per quant hi havia damunt d'ella habitacions.

En el 5 de Juliol del mateix any, el mateix Visitador envià una carta dient: que tornessin el retaule a la capella, car l'havien retirat anteriorment,

En Octubre del mateix any, determinaren enderrocar les habitacions que hi havia damunt la capella; però deuria passar temps a executar-se, puix en el mes de Novembre de 1634 el Rvnd. Oficial digué que la vila enderroqués tot el que hi hagués damunt la capella, perquè del contrari, portaria el retaule a l'Església Parroquial.

En el mes de Març de 1765, tractaren de reparar-la perquè amenaçava ruïna i es feu la portalada de pedra picada, estil barroc, que hi ha actualment.

(Dades extretes d'«Anals inèdits de La Selva» escrits per Mn. Joan Pié).

ODA A LA PÀTRIA

Adéussiau, turons, per sempre adéussiau,
oh serres desiguals, que allí en la pàtria mia
dels núvols i del cel de lluny vos distingia
per lo repòs etern, per lo color més blau!
Adéu tu, vell Montseny, que des ton alt palau
com guarda vigilant, cobert de boira i neu,
guaïtes, per un forat la tomba del Jueu
i al mig del mar immens la mallorquina nau!

Jo ton superb front coneixia llavors
com conèixer poguéis lo front de mos parents;
coneixia també lo so de tos torrents,
com la veu de ma mare o de mon fill los plors.
Mes, arrencat després per fets perseguidors,
ja no conec ni sent com en millors vegades;
així d'arbre migrat a terres apartades
son gust perden los fruits i son perfum les flors.

¡Què val que m'haja tret una enganyosa sort
a veure de més prop les terres de Castella,
si el cant dels trobadors no sent la mia orella
ni desperta en mon pit un generós record?
En va a mon dolç país en ales jo em transport,
i veig del Llobregat la platja serpentina;
que fora de cantar en llengua llemosina
no'm queda més plaer, no tinc altre conhort.

Plau me encara parlar la llengua d'aquells savis
qu'ompliren l'univers de llurs costums i lleis,
la llengua d'aquells forts que acataren los reis,
defengueren llurs drets, venjaren llurs agravis.
Muirà, muirà l'ingrat que, al sonar en sos llavis
per estranya regió l'accent nadiu, no plora;
que al pensar en ses llars, no's consum ni s'enyora
ni cull del mur sagrat la lira dels seus avis.

En llemosí sonà lo meu primer vagit
quan del mugró matern la dolça llet bevia;
en llemosí al Senyor pregava cada dia
i càntics llemosins somniava cada nit.
Si, quan me trobo sol, parl'amb mon esperit,
en llemosí li par'l, que llengua altra no sent,
i ma boca llavors no sap mentir ni ment,
puix surten mes raons del centre de mon pit.

Ix, doncs, per expressar l'afecte més sagrat
que puga d'home en cor gravar la mà del cel,
oh llengua a mos sentits més dolça que la mel,
que'm tornes les virtuts de ma innoçenta edat.
Ix, i crida pel món que mai mon cor ingrat
cessarà de cantar de mon patró la glòria;
i passi per la veu son nom i sa memòria
als propis, als estranyts, a la posteritat!

BONAVENTURA CARLES ARIBAU.

El vestit llarg

H^{EM} observat d'un temps ençà que bona part de les noies de la Selva han començat a adaptar-se a la moda del vestit llarg; encara que coneixem la frivolitat de les modes, que ço que avui és més elegant demà resulta ridícol, he de dir-vos que aquesta del vestit llarg és la que a mi m'ha estat més plaent. Més m'ho seria encara si les noies tinguessin cura en saber escollir els colors més atractius, així com ara es veuen tanta diversitat de colors i molt pocs els que veritablement siquin escaients.

Des d'unes quantes festes ençà he pogut notar que hi ha diverses noies que el porten del mateix color, i, de dir-vos sincerament que és el que a mi m'agrada més i a molts altres també n'he sentit fer elogis: és el color cendrós. Aquest color, pel meu gust, és el que més bé s'adapta damunt de la dona jove.

Voldria parlar un xic de la manera que es fan aquesta mena de vestits a la Selva i voldria començar al capdevall fins arribar al cap d'amunt però, em limitaré tantsols a dir només del capdevall, perquè quan fórem dalt no en podríem parlar gaire, perquè hauríem d'acabar per les mànegues, i quan hi fórem no en podríem dir res perquè... la major part d'elles no en porten.

Tot el que puc dir referent a això és que encara que a mi m'agradi molt el vestit llarg, és perquè potser li porten un xic massa, perquè ja sabem que aquesta moda, com totes les altres, ha sortit de les grans capitals, i vertaderament allí s'en fa un altre ús del que en fan les noies dels pobles.

El portar-lo tan llarg en viles com la nostra ha de topar forçosament amb moltes dificultats, la pitjor de les quals es veu en els dies plujosos quan tenim fang pels nostres carrers i ravals. Vull citar-vos un cas viscut, com a exemple: No fa pas molt temps, doncs ja havíem entrat a l'any que som, un diumenge que havia plogut, no gaire per cert, vaig deixar l'espectacle que s'estava celebrant al teatre, mitja hora abans d'acabar puix m'avisaren que tenia a casa una visita que havia de complimentar; doncs bé; em va venir l'acudit de pujar raval amunt—ja era fosc—i vaig trobar una noia que portava el vestit llarg. Jo discretament vaig fer el distret, puix ella sap el que buscava i em semblà que no li agradaria

que jo la vegés. Una vegada complimentada la visita i haver sopat, me'n vaig anar al carrer Major i tan bon punt arribo al cantó, com què ja havien acabat els espectacles, vaig veure aquella mossa que poc abans havia trobat al raval que s'estava passejant amb les seves amigues. Totes passaven per les voreres, però com que ella havia anat abans a la muralla i ja sabem que les nostres muralles estan tan faltades de llum com sobrades de fang aquella simpàtica noia portava tot el vesti brut del capdevall i això no ho mana la moda ni serà mai elegant.

Permeteu-me, doncs, noies de La Selva, les que jo voldria que ningú pogués trobar el més petit detall desagradable, que us digui, que quan un trajo de teatre ha d'usar-se pel carrer no pot exagerar-se en la llargària, ni molt menys mentre les muralles i carrers no segueixin també la moda d'estar tan nets del capdamunt com del cap d'avall encara que, almenys del carrer Major, ja s'han suprimit les mànegues... d'aigua.

P. VALENT.

Un mal adagi

NO es tracta ja tan sols que el metge curi els malalts i procuri desfer vicis sinó àdhuc que vulgui suprimir un adagi que ha fet més mal que bé.

Per això reproduïm un article interessant d'un eminent metge sobre l'adagi «Geni i figura fins a la sepultura»:

«Geni i figura, fins a la sepultura», diu l'adagi. Aquest adagi devia ésser inventat per algun mandrós. Almenys serxeix a molts per amagar la mandra que s'empara d'ells quan es tracta de dominar-se a si mateixos. El domini de si mateix és el treball més profitós, al mateix temps que el més difícil: la salvació de l'ànima, amb l'auxili de la gràcia divina, hi està basada. I, no obstant, és treball al qual no són molts els que hi dediquen tots els seus esforços. I, com anell al dit, els ve l'adagi abans esmentat. Es tracta d'un individu de geni violent, que la més petita paraula de contradicció exaspera. No li demaneu moderació perquè us contestarà tot seguit: «Desenganyis, jo sóc així; no puc fer-hi més, ja se sap: geni i figura...» Si a un individu de caràcter apàtic, sense ganes de treballar, i que per aquest motiu roman pobre i

ha de molestar tothom per a viure, li dieu que s'espavili, que treballi, que tingui activitat, ja té la respota a punt: tota la meua vida he estat així, i, ja ho diu l'adagi: geni i figura...

I etcètera. Podríem multiplicar els exemples; mes no hi ha necessitat. Tothom en trobarà a dotzenes.

Però el graciós del cas és que aquest adagi és gairebé sempre de la classe dels auto-adagis, o sia, del que un s'aplica a si mateix. Quant al proïsme, la cosa varia. Si no ens perjudica admitem que s'aplica: ara si es tracta d'alguna cosa que ens pugui ésser desfavorable, llavors no; llavors l'adagi no és aplicable al proïsme.

Exemple: un individu tracta amb brusquedat i manca de caritat els seus subordinats i si alguna persona s'atreveix a fer-li'n retret, contesta amb l'adagi consabut. Però si el subordinat contesta al superior amb brusquedat, llavors no serveix l'adagi. Si no se sap dominar el seu geni, li diu aquest, ja es pot donar per acomiadat.

Un individu que tenia aquest adagi sempre a la boca reptava el seu fill, jovincel molt eixerit, per una malifeta. —Desenganyis, pare, li deia aquest, He nascut amb aquest geni i vostè mateix ens ho diu tot sovint: geni, i figura, fins a la sepultura.

El mal de l'adagi no està en el mateix adagi, sinó en la seva aplicació. Aquest adagi diu, o vol dir, que els rastres de la fesomia, com les característiques del geni, es conserven fins a la mort; però la massa vulgar s'entesta a creure que l'adagi diu, o vol dir, que no podem modificar el geni, amb la qual cosa cadascú ja pot llaurar pel seu cantó i *ancha Castilla*.

Això és negar la llibertat humana, és negar la perfectabilitat, l'influx de l'educació i de l'exemple; en resum: és la negació de l'home. Clar és que aquells que el diuen i el repeteixen no volen arribar a aquestes conseqüències; clar és que el diuen i el repeteixen en el primer sentit apuntat. Mes, com he dit abans, això és quan es tracta dels altres; quan es tracta d'un mateix, la balança s'inclina fatalment, moltes vegades, cap a la segona interpretació. Fem una falta, i l'excusem fàcilment en el nostre geni; fa la mateixa falta un altre, i ens afanyem a criticar-la i vituperar-la.

Doncs, com sigui que l'esmentat adagiés una arma de doble abast i d'enganyadors efectes, penso que el més convenient fóra esborrar-lo del vocabulari comú.

CURIOSITATS

LA FRUITA

S'HA parlat molt dels avantatges de la carn i ara no podem per menys que dir quelcom de les propietats de les diverses fruites que tenen un gran consum en les nostres latituds.

Mai s'elogiarà bastant el valor de la fruita, menjada en bones condicions. Ella és un aliment refrescant i energic, que proporciona a l'organisme substàncies nutritives que poden assimilar-se amb el mínim esforç.

El raïm és una de les fruites més apreciables, i pot recomanar-se per combatre l'artrisme, tuberculosi i enfermetats de la nutrició. És laxant i antisèptic.

La poma és la fruita que es conserva més temps en el seu estat natural, degut a la seva riquesa en minerals, especialment ferro. És la més fortificant de totes les fruites; purifica la sang i influeix en la curació dels càlculs del fetge i ronyons.

Les maduixes contenen ferro, sosa i salicilat. Són convenientes a tothom, especialment als reumàtics.

Les peres són útils en les enfermetats de la nutrició, s'assimilen amb facilitat i es distingeixen pel seu sabor agradable.

Els plàtans són més nutritius que les altres fruites, per la seva riquesa en albúmina i hidrats. Madurats a l'arbre i no artificialment, són més nutritius i de més fàcil digestió.

Les taronges, malgrat llur acidesa, són desintoxicants.

El llimó, és una fruita que pot considerar-se com a medicament natural.

Les prunes, riques en ferro i calç, són laxants.

Les figues són un aliment energètic, abundós en sucre natural.

El meló, és refrescant per contenir gran quantitat de líquid i energètic pel sucre que posseeix.

La síndria té poc valor nutritiu, però és refrescant i un bon diurètic.

A l'hivern, època en què escassegen les fruites fresques, són recomanables les fruites seques, que són més concentrades i posseeixen més sucre que aquelles.

I ara, per acabar, no deixarem pas d'esmentar les castanyes, que són un aliment molt complet.

R. C.

VIDA MUNICIPAL

EXTRACTE DE LES SESSIONS DE L'AJUNTAMENT

Sessió del 29 de Març

Amb motiu d'una circular apareguda al «Bul·letí Oficial» per la que s'ordena que tota la correspondència oficial amb la capital de la «provincia» sigui cursada per conducte de la Comissaria de la Generalitat, s'acorda demanar al Govern de Catalunya, la concessió de la franquícia a l'Alcaldia, puix que, el no poder-lo disfrutar, porta en si un marcat augment al Capítol sisè, article primer, del Pressupost Municipal de despeses i a la vegada un entrebanc en l'ordenació de pagaments, si es té en compte que al formar-se el referit pressupost, no va preveure's l'augment que representa l'haver de pagar el franqueig de la correspondència oficial.

A petició del Caporal de la Guàrdia civil, s'acorda emblanquinar la sala d'armes de la caserna, encarregant-se aquest treball a l'emblanquinador Andreu Vallverdú.

S'acorda gratificar amb 20 pessetes al veí Claudi Hortet, per haver instal·lat als baixos de la seva casa de la Plaça de la República, un col·legi electoral per a les eleccions de Diputats al Parlament català.

S'aproven diversos comptes.

Sessió del 7 d'Abril

Es posa a la consideració de l'Ajuntament una instància sotscrita per D. Ignasi Batlle de Balle, contestant a la comunicació que se li adreça de l'acord pres per l'Ajuntament, referent a dit senyor, adoptat en sessió de 8 de Març darrer, acordant-se consultar aquest cas a un advocat per a major coneixement de causa.

S'acorda concedir a la veïna Antònia Masdeu i Roig, el trasllat de la concessió d'aigua de la seva casa del carrer de Clavegueres, a la que té al carrer dels Ollers, n.º 21.

S'aprova un compte de vuit pessetes, presentat per l'Alcalde per les despeses d'un viatge a Tarragona i Reus, per assumptes del Municipi.

Sessió del dia 12

En virtut d'haver-se interessat diversos veïns per a la compra de la bàscula que s'ha posat a la venda, s'acorda fixar el preu d'aquesta a l'entorn de 350 ptes.

Sessió del dia 19

S'acorda prorrogar el repartiment de Guarderia Rural de l'any passat, per a l'exercici d'enguany.

S'acorda nomenar comissionat al Secretari de la Corporació, per a presentar a la Junta de Classificació el dia 24 del corrent, la documentació de quintes; així com per a la formalització amb la Comissaria de la Generalitat de la quantitat de 1.575 pessetes que importen les factures de l'Institut Pere Mata, de Reus, pels malalts veïns d'aquesta vila reclosos en aquell establiment a compte de la Beneficència provincial, en la següent forma: Saldar les 84 80 ptes. que es deuen pel concepte de Brigada Sanitària; 500 ptes. de la subvenció de la carretera de l'any 1928 i el salde de 990'12 pessetes, ingressar-les a compte de la 1.ª moratòria de l'any 1927.

Relació dels ingressos i despeses realitzats per l'Ajuntament durant el mes de Març darrer:

INGRESSOS

Existència en Caixa a fi de mes anterior	13 030'53
De Baltasar Pàmies Altés d'Alcover, per l'extracció de sorra de la riera	60'50
De Andreu Murgades, pesos i mesures, Febrer	160'95
Del mateix, de l'arbitri de peixateria, Febrer	80'—
Del sepulturer, de l'arbitri de pompes fúnebres, del primer trimestre	144'—

DESPESES

A Joan Girona, jornals de guarda rural	78'—
A Josep Barberà, jornals de guarda rural	78'—
A Anna Roig, per una taula escriptori	105'—
A Jaume Bartolí, per la làpida «Portal de Francesc Macià»	55'—
A Josep Vallverdú, auxiliar Secretaria, a compte del sou del primer trimestre	180'—
A Andreu Murgades, pel 20 % de pesos i mesures	32'20

A Sebastià Pàmies, una factura	1'35
A Agnès Calaf, per una taula	25'—
Al Secretari, a compte sou primer trimestre	416'—
A Josep Grau, una factura material Secretaria	26'—
A Mercè Monné, factura efectes timbrats	57'15
A Joan Roig (paleta) materials i jornals	57'75
A Antoni Joanpere, dos jornals	12'—
A Secretaria, una relació socors de Gener i Febrer	12'—
A Pere i Ernest Marsal, arbres i jornals podar	23'20
Al Secretari, per despeses un viatge a Tarragona	8'—
A Sebastià Pàmies, una factura	3'—
A Joan Fort, una factura	52'65
A Lluís Escolà, una factura material elèctric	257'55
A Josep Barberà, guarda rural, 15 jornals	90'—
A Joan Girona, guarda rural, 15 jornals	90'—
A Ignasi Cabré, una factura	44'75
A R. Veciana, una factura carbó	8'40
A Josep Barberà, 16 jornals guarda rural	96'—
A Joan Girona, 16 jornals guarda rural	96'—
A Ignasi Cabré, una factura	150'40
A R. Veciana, jornals aigües	84'75
A Antoni Girona, sou sepulturer primer trimestre	195'—
A R. Veciana, per un dinar	3'—
A Isidre Pintaluba (paleta) una factura material	7'20
A l'encarregat del Telèfon (Març)	11'10
A Josep M.ª Gondolbeu, 25 % arbitri sorra	32'37
A Gabí Rodríguez, una factura	5'70
A Josep M.ª Isern, recader, una factura	17'25
Al Secretari, salde sou primer trimestre	418'—
A l'auxiliar, salde sou primer trimestre	278'50
Al Conserge, primer trimestre	232'50
A Pere Rovira, Veterinari, per despeses d'un viat-	

ge amb el Sr. Farmacèutic, a Sallent, per assumples de sanitat 100'—

RESUM

Ingressos Ptes. 13.475'98

Despeses » 3.441'02

En Caixa a fi de Març » 10.034'96

Noticiari

El dia 25 d'Abril darrer, deixà d'existir la selvatana resident a Barcelona Na Pepeta Giralt Rabassa, muller, del nostre amic i subscriptor N'Antoni Estrada i Boada.

Veritablement aquesta mort ens ha sorprès, tota vegada que teníem notícies que dita senyora es trobava força guarida de la malaltia que des d'un quant temps ençà venia sofrint.

Rebin el seu marit, germà Antoni i germans polítics Francesc i Eufemià Estrada Boada i família tota, l'expressió del nostre més sincer condol per tan sensible pèrdua.

També hem tingut de lamentar la pèrdua del nostre amic Josep Barberà i Punyed el qual ha finat en plena joventut, després d'una llarga i penosa malaltia.

Vagi a la seva esposa, fillets i família tota el nostre sentit condol.

El dia 29 d'Abril se celebrà l'enllaç matrimonial del nostre convilatà i amic Eduard Baiget i Ricart amb la simpàtica selvatana Na Generosa Girona Vallverdú.

Tot adreçant-los-hi la nostra enhorabona els desitgem un sens fi de felicitats.

Ha estat anunciat el proper enllaç matrimonial del nostre amic i subscriptor En Ricard Gispert i Ossam, dels Magatzems Santa Tecla, de Tarragona, amb la gentil tarragonina Na Filomena Andreu i Solé.

Rebin la nostra enhorabona.

Han estat començades les obres de reforma de l'escorxador municipal les quals han estat adjudicades per subhasta pública al contractista d'aquesta vila Sr. Manuel Serra i Plana. Aquesta reforma ha estat molt ben vista pel veïnat ja que aquell edifici de molts anys ençà es trobava en un lamentable estat d'abandó; i més encara perquè per a la realització d'aquestes obres no ha calgut tocar la butxaca del contribuent.

Han estat començats els treballs de la plantació d'arbres en els ravals d'aquesta vila, ço que produirà l'embelliment dels mateixos. Segons tenim entès aquesta plantació es farà a base d'eucaliptus i pins de diverses menes.

Ha estat celebrada gairebé per tots els vilatans la festa del Primer de Maig. S'han organitzat diverses excursions a les muntanyes i pobles veïns, essent els llocs més preferits l'Albiol, la Font Major i la vella i frondosa alzina dita de «Borbó»

PER a adquirir material elèctric a bon preu, així com també motors, dinamòs i aparells de ràdio, visiteu la casa

JOSEP LOZANO

CARRER FORTUNY
(abans Monterols) **REUS**

Ens alegrem molt que les nenes del distingit amic Dr. Joaquim Monné es trobin guarides de la malaltia que fa poc han sofert.

Encara que amb un xic de retard involuntari, plau-nos donar l'enhorabona al jove matrimoni Ventura Vilalta i Maria Murgades, pel naixement del seu primer fill, el qual ha estat una formosa nena batejada amb el nom de Maria.

Han quedat enllestides les reformes de les dependències municipals de la Casa de la Vila.

Moviment demogràfic des del darrer número.—Naixements:

Maria Vilalta Morgades
Francesc Guasc Boada
Esther Martí Gasull
Maria-Dolors Barberà Boada
Josefina Gasull Carnicer
Rumilda Catà Reig
Rosa Roig Baseda
Montserrat Bofarull Ferrer
Teresina Bover Llaurador.

Matrimonis:

Eduard Baiget Ricart amb Generosa Girona Vallverdú.

Defuncions:

David Masdeu Anguera
Rosa Robert Ramon
Joan Masdeu Mateu
Josep Barberà Punyed
Josefa Masdeu Caselles

Correspondència

Magisteri.—Llegit més detingudament vostre treball «Unitats elèctriques» i veiem que no encaixa prou bé en nostra publicació. Es més propi per a una revista científica.

Estimem molt la vostra col·laboració, però us preguem que els treballs que ens envieu siguin més apropiats a les finalitats del periòdic que són: Selvatanisme i catalanitat.

A. Roigé.— Esperem sabreu dispensar-nos la no publicació de vostra lletra oberta, car en la nota del número anterior ja concretàvem nostra actitud respecte l'assumpte que tracteu.

Fuig.—Trebal·leu, que sou jove, i han agra·dat les vostres pensades. Envieu.

Catarec.—No insistiu. Canvieu de temes si voleu que us publiquem.

Almogàver.— Què se us ha escursat la vista? No heu vist clots pels ravals i l'escorxador enderrocat? Què no són això «Reformes vilatanes»?

Tampoc veieu les coses que falten fer?

Proveu la gassosa **El Gat** i en sereu consumidors

FABRICANT:

Josep Villarroya - Valls

Exigiu sempre aquesta marca **EL GAT**

Aroma concentrat
Gust exquisit
Economia en el preu

Heus ací les qualitats que reuneixen
els cafès que serveix la Casa

ROSSEND COSTA

Provença, 137

Barcelona

Sindicat Agrícola i Caixa Rural de St. Andreu Domiciliat en el local de
"La Defensa Agrària"

Capital solvent: 5.000.000 de pessetes

Premes hidràuliques de propietat

Elaboració i venda d'oli d'oliva

CAIXA D'ESTALVIS

Rendiment a compte corrent 3 per cent
" per semestre 4 " "
" anyal 5 " "

La imposició mínima és de 25 pessetes

SELVA DEL CAMP

(Tarragona)

La Industria Leridana

Productes Mor, S. A.

Anissats

Licors

Aixarops de qualitat

Plaça Macià, 2

Telèfon 36

LLEIDA

CONYAC BARRAU

Enric Barrau

Telèfon 44

Mongat

**Servei diari de comandes i transports de la Selva de Camp a Barcelona i viceversa, a càrrec de
l'Agència "Ràpid Transports"**

També admet comandes per a qualsevol de les poblacions de la
ruta que fa diàriament i que són les següents: Igualada, Cerve-
ra, Tàrraga, Bellpuig, Mollerussa, Bell-lloc, Lleida, Vendrell,
Torredembarra, Tarragona, Reus, Alcover i Valls.

Arribada a La Selva: Dos quarts de vuit del matí
Sortida de La Selva: » » de dotze » »

Lloc de rebre els encàrrecs: **BARR MODERN** d'En Josep Vves
A Barcelona: Carrer del Consolat, 17 - Tel. 20249

Aquesta Agència es fa responsable de tots els encàrrecs que se li confien :-: Tots els encàrrecs són repartits
el mateix dia :-: El servei de camions d'aquesta Agència, és el que diàriament reparteix tota la premsa
de Barcelona en aquestes comarques.